

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

Una traviata per Marcel Proust

La refinada perversió de París, la ciutat més depravada del món, gravita subreptíciament, oculta com un pecat inconfessable i secret. Únic objectiu plausible dels personatges que transiten pels salons, menystingut l'amor, la transgressió envaeix la puresa com una boira impossible de dissipar. La mort és l'única sortida piadosa —i absurda— que concedeixen a Violetta, la traviata, la perduda, objecte i víctima dels seus plaers.

DURADA 2H AMB MITJA PART DE 15 MINUTS

Aquesta funció està dedicada a la memòria de la nostra amiga i companya Montse Miralles

LA TRAVIATA

Música de **Giuseppe Verdi**
Llibret de **Francesco Maria Piave**

Orquestra de Cambra Terrassa 48,
dirigida per **Josep Miquel Mindán**
Posada en escena **Jaume Villanueva**
Disseny de vestuari **Montse Miralles**
Coreografia **Kevin Donaire**
Il·luminació **Claudi Palomino**
Vestuari i utilleria **Anaïs Roca, Enric Boixadera**
Caracterització **Laura Liñán, Mary Cortes**
Assistent de direcció **Pau Sintes**
Regidoria **Carlos Andres Díaz, Juliana Tauber**
Directora de producció **Marina Negre**

Violí concertino **Quim Térmens**
Mestre del cor **Miquel Villalba**

Luminotècnia **IMESDE**
Vestuari i atrezzo **Rafató Teatre**
Traductor **Jordi Monfort**
Fotografia, video i imatge gràfica
Asimètic films, Biel_fpv, Octavi Brull
Anna Martínez, Bernat Arcusa
Comunicació **Jeloudoli**

La traviata, una creació filarmònica d'O.P.D.B
OPERA POPULAR DE BARCELONA

Administradora artística **Cristina Raventós**
Direcció artística musical **Xavier Puig, Josep Miquel Mindán, Quim Térmens**
Director artístic adjunt **Jaume Villanueva**
Patrons fundadors d'honor
Josep Arias Velasco, Xavier Biel, Jordi Ribera Bergós, Èric Varas

Violetta Valery **Núria Vilà**
Alfredo Germont **Eduardo Ituarte**
Giorgio Germont **Xavier Vilalta**
Flora Berboix **Anaïs Masllorens**
Gastone de Letorieres **Adrià Mas**
Marchese d'Obigny **Danil Sayfullin**
Barone Douphol **Jordi Ferrer**
Dottore Grenvil **Germán Casetti**
Annina (cameriera) **Sara García**
Giuseppe (servo di Violetta) **José Luís González**
Domestico di Flora - Commissario **Ariel Seras**

Ballet
Izan Campos
Alfredo Crespo
Adam Olivares
Aisha Zafri
Dolça Gallego

Ballarina clàssic
Coreografia ballarina clàssic **Mariana Giustina Baravalle**

Cor:

Sopranos:
Ana Yanini
Ayelen Seras
Vanessa Villanueva
Marie Laure Butty
Alba Martinez Nieto

Mezzosopranos:

Nadia Ruseva
Marta Mateu
Carmen Berenguel
Maria Batlle
Grissel Ruiz

Tenors:

Albert Valero
Jose Cabrero
Eduardo Tut
José Luis González
Jacob Rifà

Baixos:

Raül Blanguino
Rodrigo Aguilar
Ariel Seras
Juan Carlos Latre
Xavier Casademont

Amb la col·laboració del **Conservatori**
Professional de Dansa de l'Institut del Teatre

Figuració programa i cartell
Esther Balsells

ARGUMENT

Amb *Rigoletto* (1.851) i *Il Trovatore* (1.853), *La traviata* conforma el trio d'òperes populars que van consagrar Giuseppe Verdi un cop acabats «els anys de galera», com ell va anomenar els anys que va vendre el seu talent satisfent encàrrecs dels empresaris dels més diversos teatres d'òpera del món. Contrariant les expectatives generades dos anys abans a tenor de l'estrena de *Rigoletto*, la première de *La Traviata* a la Fenice, va resultar un fracàs estrepitos. El compositor, que mantenia greus discrepàncies sobre l'elenc escollit per la direcció del Teatre de la Fenice, va tornar anys després a un altre teatre de Venècia. I va ser aquí, al San Benedetto, on o va arribar el veritable triomf d'aquesta òpera emblemàtica.

Adaptació operística de *La Dame Aux Camèlies* (La dama de les camèlies) del fill d'Alexandre Dumas, els orígens de *La Traviata* de Verdi són afins a la vida d'una figura històrica: la cortesana Marie Duplessis, que va morir de tisi el 1847 a París.

Poc abans de la seva mort, Duplessis va tenir un breu amor amb Alexandre Dumas fill, que va transformar aquest episodi personal en una novel·la de grans trets autobiogràfics: *La dama de les camèlies*, publicada el 1848. Donat l'èxit aconseguit per la publicació, Dumas va adaptar ràpidament l'obra a l'escena. La versió teatral de *La dama de les camèlies*, es va estrenar al Théâtre du Vaudeville de París el 2 de febrer de 1852.

Giuseppe Verdi que solia inspirar-se en el teatre francès —les seves òperes *Ernani* i *Rigoletto* es van basar en obres de Victor Hugo tot just mesos després de l'estrena de *La dama de les camèlies*, Verdi ja havia decidit que faria servir l'obra de Dumas com a base per a la nova òpera que li havien encarregat per al teatre La Fenice de Venècia. Al costat del llibretista Francesco Maria Piave, Verdi crea un dels drames més naturalistes de la seva carrera, una òpera que no evita les tensions morals i mèdiques del material original, temes que considera de gran contemporaneïtat.

De les nombroses històries de tubercloses, que eren alhora cortesanes de vida fàcil i alegre, dues sobretot, han aconseguit fama universal: la Mimí de *La Bohème* i la Violetta de *La Traviata*. D'aquesta darrera se sap certament que va estar inspirada en un personatge real que va tenir la clàssica mort del tísic que es va apagant i consumint de dia en dia, sense que res aturi el desenllaç fatal. Les últimes paraules del diari de Margarida Gautier —el personatge de Dumas— proven clarament com ella mateixa sentia els progressos del mal: Pateixo horriblement. Moriré, Dieu meu... M'han conduït a casa mig morta. He tossit i escopit sang tota la nit. Avui ja no puc parlar, ni gairebé puc moure el braç...

ACTE I

Salons del discret palauet que la senyoreta Violetta Veléry habita a París gracies a la generositat del seu protector més enfervorit, el Barone Douphol. Epicuri cavaller, posseïdor d'una gran fortuna, el Baró és impenitent esclau dels tèrbols plaers de la carn. Gràcies a la seva generositat, Violetta, notòria demi-mondaine de gran volada, ofereix una festa per celebrar haver-se recuperat d'una llarga malaltia. En un moment de maledicent perversitat, convidats i ambigües amistats, es pregunten si l'amfitriona està realment en condicions de beure xampany i d'oferir una festa. Burda imitació en venjança de les soirées que ofereixen les dignes dames de l'alta societat parisenca, a la festa de Violetta, els banquers, aristòcrates, diplomàtics i altes cavallers es barregen en democràtica perversió amb discutibles ballarines, fàcils modistetes sense feina, soldadets desocupats i altres gats de divers pelatge. En en lloc d'honor, els millors amics de l'amfitriona: Gastón, amic íntim d'Alfredo, el Marchese D'Obigny i Flora —una reputada madama que viu a expenses d'aquest— i l'imprescindible Dottor Grenvil, reputat uròleg que ha guarit Violetta. Així que comença l'acte, Gastón presenta Alfredo Germont a Violetta. L'enamorament és immediat. Després del brindis, els convidats passen a una altra sala a continuar l'entreteniment, deixant-los sols. Alfredo roman al saló. Després de socórrer a Violetta, que ha patit un desmai, Alfredo li revela el seu amor, però Violetta, que «no sap estimar», el commina a ser només amics; mai amants. Acabada la festa, després de fer-li jurar a Violetta el compromís d'una nova cita, Alfredo se'n va amb la resta dels convidats. Sola, en un tristíssim deliri emocional, Violetta es prohibeix correspondre l'amor que Alfredo li havia revelat abans, per tornar a ser ella mateixa, la Violetta que només vol gaudir dels camins del plaer. Mentre, de lluny, se sent Alfredo cantant al carrer

A quell'amor ch'è palpito
 Dell'universo intero,
 Misterioso, altero,
 Croce e delizia al cor.

ACTE II

Escena 1

Passat el temps, finalment Violetta ha cedit i s'han retirat a viure el seu amor al camp. Allunyats del món frívol de París, Violetta ha renunciat als luxes i a les festes; als amants i als protectors. Alfredo se sent radiant i confessa, en un monòleg al públic, la seva felicitat. La sobtada aparició d'Annina, la fidel serventa de Violetta, que torna de París, esquerda la felicitat. La dona reconeix que Violetta li ha ordenat vendre tots els seus béns per aconseguir els diners que precisa perquè tos dos pugin continuar vivint junts al camp. Avergonyit i amoïnat en descobrir que ha estat un mantingut de Violetta tot aquets temps, culpant-se de la situació, Alfredo marxa precipitadament a París, decidit a desfer els tractes que ha tancat Annina amb els usurers. A continuació, arriba el pare d'Alfredo. Germont li demana que es sacrifiqui pel bé del seu fill, que l'abandoni pel bé de la seva família i de la seva reputació. Atònita, al principi, Violetta es nega a plegar-se a la situació, buscant refugi en la seva malaltia fatal, per justificar-se. Finalment, la insistència de Germont aconsegueix vèncer els febles subterfugis d'una pobra dona enamorada que se sap condemnada a mort. Violetta implora, però, una darrera condició. Germont li jura que, quan passi el temps i ella ja no hi sigui, desvelarà el secret i Alfredo sabrà el gran sacrifici que, renunciant al seu amor, Violetta ha fet per ell. Un cop sola, just quan Violetta acaba d'escriure la carta on s'acomiada d'ell, Alfredo arriba de París. Conscient de la proximitat de la seva mort, Violetta, que estima Alfredo de debò, fuig per sempre, a contracor. D'aquí al final de l'acte, es precipiten les situacions. Torna Germont per tal de convèncer Alfredo de tornar a la seva terra, a Provença, a la seva llar. Menystenint-lo, inconscient del terrible sacrifici que Violetta ha fet per ell, Alfredo mira per atzar sobre la taula i troba la invitació de Flora.

ALFREDO.—Ah, ha anat a la festa!

Aniré a venjar l'afront! (Fuig precipitadament.)

GERMONT.—Què dius? Atura't! (El segueix.)

ACTE II

Escena 2

Els mateixos assistents de la festa de Violetta al primer acte, omplen ara els voluptuosos salons de Flora, a París. S'ha perdut, però, la convenció tàcita, els miraments i el pudor. Les inexpertes modistes i els soldadets barbamecs, s'han iniciat en la perversió. Els senyors fumen i beuen copiosament, juguen al Pinochle i a un altre joc de cartes mercenari de l'amor. Entre jugada i jugada, per recuperar forces, els assidus devots, organitzen sical·líptiques vetllades teatrals, mascarades interpretades per les pupil·les i els rufians. La primera que presenten és un clàssic: les gitanetes de la bona fortuna frivolitzen amb el Marqués. A continuació una novetat inesperada: la presentació en societat del jove ballarí Félix García, un nen, descobert a Madrid per Diaghilev. Acabada la celebrada i paròdica actuació, l'aparició per sorpresa d'Alfredo —pràcticament a l'ensens que l'entrada de Violetta i el Baró Douphol— provoca un gran enrenou —le tout París està al corrent de la separació. Mirant de rebaixar la tensió, Flora ordena que comenci el joc. Alfredo i Douphol s'enfronten en la taula d'apostes i Alfredo guanya una fortuna al Baró. A una senyal de Flora —que reparteix l'escena com un crupier el joc— per trencar la tensió que suscita la situació, un lacai anuncia el sopar. (De manera anàloga a l'Or via, giuocar si può, la frase: La cena è pronta —que, pronunciada amb depravada complicitat amb els convidats, el lacai converteix en la «scena» è pronta— revela la subtil perversitat que subjau en la concepció del director d'escena. Impertèrrita i condescendent transgressió, aquest matís de dubtosa polisèmia, transforma la festa de Flora en un joc escabrós i pervers orquestrat per saciar la curiositat d'un sinistre grup de voyeurs plagiats puerilment d'un Le cote de Charlus apòcrif i improbable. Transgredir la intimitat entre Violetta i Alfredo, exposar-los cruelment a la expectant tafaneria dels convidats, seria el colofó perseguit per les mascarades que s'han proposat els organitzadors de la refinada kermesse.) Quan, al reclam del lacai, els convidats es retiren, deixant sols els antics amants. Alfredo escarneix Violetta que, complint la promesa, afirma estar enamorada del baró Douphol. En un atac de còlera, Alfredo crida els convidats perquè siguin testimonis de l'escarni. Davant tothom, acusa públicament de meuca a Violetta i li llença a la cara els diners que ha guanyat al Baró com a pagament pel temps que van viure junts. Germont, fins ara amagat entre els concurrents —incapaç de dominar-se davant la ignomínia— es descobreix i reprèn el seu fill pel seu comportament menyspreable. Indignat, el Baró Douphol desafia Alfredo a un dol a mort, per netejar l'afront contra el seu honor .

ACTE III

Dimarts de Carnaval, una llum blanquinosa i gèlida s'escola, insensible, al luxós saló del primer acte ara vuit i desmantellat, agònic. Només han passat uns mesos des de la festa de Flora. Perduda, bandejada —i sola, de no ser per la pietat de la fidel ANnina— Violetta està a les portes de la mort. Arriba el constant doctor Grenvil a injectar-li una dosi de morfina a la malalta per fer-li més amable l'agonia. Atemorit, davant la degradació física de Violetta, el doctor confessa a la serventa que, a la jove, només li queden unes poques hores de vida. En mig de l'agonia, recuperant-se momentàniament, sense esperança, Violetta torna a llegir una carta de Germont on, aquest, li confessa que va trencar la promesa revelant-li al seu fill el dolor de Violetta quan el va deixar, fent veure que no l'estimava, perquè pogués emprendre una vida honorable. A la carta, Germont alerta Violetta de la imminent visita d'Alfredo, que anirà a veure-la per demanar-li perdó. Però, Violetta agonitzant, transida de dolor, ja no alberga cap esperança. Està segura de que és massa tard i que morirà abans que arribi Alfredo. Quan arriba Alfredo, Violetta sent renéixer frenèticament l'esperança de l'amor. La il·lusió de Violetta subsisteix breument entre els braços desesperats d'Alfredo, anhelosa, sotmesa a l'angoixant agonía de la tisi, només el temps que li concedeix cobejosa la mort.

Addio, del passato bei sogni ridenti,
 Le rose del volto già son pallenti;
 L'amore d'Alfredo pur esso mi manca,
 Conforto, sostegno dell'anima stanca
 Ah, della traviata sorridi al desio;
 A lei, deh, perdona; tu accoglila, o Dio,
 Or tutto finì.
 Le gioie, i dolori tra poco avran fine,
 La tomba ai mortali di tutto è confine!
 Non lagrima o fiore avrà la mia fossa,
 Non croce col nome che copra quest'ossa!
 Ah, della traviata sorridi al desio;
 A lei, deh, perdona; tu accoglila, o Dio.
 Or tutto finì!

Una Traviata per a Marcel Proust

Proust ja estava comprès a La traviata, cinquanta anys abans de publicar À la recherche du temps perdu i a l'apassionada vehemència de Dumas fill a La Dama les Camèlies; com Shakespeare hi era implícit en Eurípides i en Sofocles; i Paladio radicava en la concepció del Partenó.

La teoria del Big Think –el gran pensament– sosté que el present, el passat i el futur existeixen simultàniament: el temps no té flux. Aquest efecte, determinant a les arts de la ficció, transforma l'Òpera en un inabastable conglomerat tetradimensional de temps-espai que conté, simultàniament, totes les coses que passen, que van passar i que passaran.

A l'ombra de Balzac, de Flaubert i de Zola, en l'amable imaginari impressionista del París opulent de Napoleó III, L'hagiogràfica Traviata de Proust ens revela –amb la subreptícia rotunditat de L'origine du monde de Courbet– un repertori demi-mondaine cruel que arriba a la plenitud de l'expressionisme en les exhaustives i desorbitades descripcions de l'asmàtic habitant del número 102 del Boulevard Hausmann. La follia general provocada per l'armistici de la Primera Gran Guerra converteix París en una festa, poc abans de la seva mort.

Desproveïda de la moral original, de les servituds formals que determina el romanticisme, la impudícia dels personatges adquireix la precisió quirúrgica del realisme insolent i proçaç latent en la novel·la. La follia de passions i plaers que s'apodera dels anys vint defineix, amb la precisió d'una radiografia, els refinaments sense pietat dels salons adulterats de Flora Berboixo. Bandejada públicament, de manera ostentosa, la moral, els salons de les meretrius adopten una pompa irrisòria, insubstancial i pueril, que parodia sense pudor la inassequible jerarquia dels hàbits domèstics d'una burgesia la qual anhela afiliar-se. Amb grolleries de llenguatge i d'actitud, als concorreguts salons de les demi-mondaines, s'atempera un element de venjança envers l'ostensible menyspreu i la franca hostilitat que les respectables dames de Saint-Germain infligeixen a les aspiracions arribistes de les meuaques més opulentes.

Les amistançades –que mantingudes pels seus amants comparteixen llotja, modes, joiers, sabates, barrets i complements, lacais, carrossers i fins i tot els exclusius models que pinta sobre la tela dels vestits el fill de Marià Fortuny– s'abandonen sense pudor a una imitació sarcàstica, sovint bufonesca, de la cortesia, del tradicional bel esperit dels salons de les grans nissagues de l'aristocràcia. Les formes i les maneres mundanes són parodiats amb l'ímpetu deliberadament maldestre i burlesc imperant els espuris salons demi-mondaines de les grans meretrius.

Mentre un impenitent Charlús assadolla les seves focades assistit per l'hàbil ciència sodomítica de Jupien, les malicioses pantomimes, les malicioses mascarades i els balls burlescs dels salons de les madames obtenen estatus democràtic conquerint els humils escenaris del Rive Gauche o del Moulin Rouge donant vida al gènere del cabaret.

El llibertinatge, únic objectiu plausible dels personatges en trànsit, envaeix els salons com una boira impossible d'esbravar. L'amor és inabastable; la mort és l'única sortida piadosa –i absurda– que concedeixen a la víctima, Violeta, pràcticament una desconeiguda; potser una d'aquelles modistetes desvalgudes, o una d'aquelles ballarines sense fortuna de l'hospici, que accedien al grau de meretriu un cop claudicaven defallides al carruatge del Duc de Germantes.

Els indicis no acaben de manifestar-se gairebé mai com a mesurables o significatius en la subtil inconsistència que sustenta la ficció. La seva nimietat en el decurs dels esdeveniments inalterables de la trama, ens permet especular quimèricament sobre el passat equívoc i fosc de Violeta, imaginar on neix el seu final previsible, a quines condicions obeeix el seu destí inapel·lable.

Component una espúria hagiografia podem imaginar Violeta com una més entre aquells pobres hospicians de l'Hôpital de la Pitié-Salpêtrière que acollia els nadons que les prostitutes abandonaven a les esglésies de París. A l'hospici –disbarat absurd– ensenyaven els nens a ballar. Els més afortunats eixamplaven les distingides files dels ballarins Reials, del Palais Garnier, o dels nombrosos teatres d'òpera bufa, varietats o cabarets que, a partir del segle XIX, començaven a poblar els rutilats carrers de la Rive Droite. Els menys afortunats, solien dedicar-se al servei domèstic, majordoms, valet de cambra, o choffeurs com Alfred Agostinelli ho fou de Proust; les noies treballaven de planxadora, bugadera o modistes. Algunes consideraven una sort que un cavaller acabat les retirés pel seu servei exclusiu; com descriu Proust d'Odette, modesta actriu en la seva primera joventut, lliurada després a amors lliures, i ulterior esposa de Swan.

L'amor és una malaltia inevitable, dolorosa i fortuïta; la mort, refinada perversió en la ciutat més depravada del món, gravita subreptíciament, oculta com un pecat inconfessable i secret, sobre el pit malalt de Violeta, una d'aquelles nenes de l'hospici que mai van aprendre a ballar.

Jaume Villanueva.
Desembre de 2022.

Direcció musical
Orquestra conduïda per
Josep Miquel Mindan

Josep Miquel Mindán Seuba, nascut a Igualada el 28 d'octubre de 1983, inicià els seus estudis musicals a l'Escola de Música d'Igualada a l'edat de cinc anys. Posteriorment, realitzà una diplomatura com a mestre especialitzat en educació musical a la UAB. Ha estudiat direcció coral a l'ESMUC. En aquest període ha treballat amb: Mireia Barrera, Josep Vila i Johan Duijck. L'any 2008 inicia els estudis de direcció al Wien Konservatorium Privatuniversität de Viena on ha treballat amb Georg Mark, David Aronson i Guido Mancusi. Completà la seva formació amb Masterclass de Pierre Cao, Jordi Mora, Antoni Ros Marbà, Alexander Joel i Manuel Hernández Silva.

Ha estat director de cor per a les produccions: Le Nozze di Figaro 2008, Die Zauberflöte 2009, Suor Angelica 2010 i Dialogue des Carmélites 2011. La clausura dels seus estudis a Viena es realitzà el 14 de maig de 2012 amb un concert a la Radiokulturhaus amb l'orquestra Slowakische Philharmonie on obtingué les màximes qualificacions.

Ha dirigit, entre d'altres l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra Ciudad de Elche, l'Orquestra del Wien Konservatorium Privatuniversität, la Slowakische Philharmonie, l'Orquestra de Girona, la Wiener Tonkunstvereinigung, el Neues Atelier Wien, l'Orquestra del Reial Cercle Artístic de Barcelona, la Camerata Eduard Toldrà, l'Orquestra Terrassa 48 i l' OTEM (Orquestra Terres de Marca) amb la qual manté una estreta relació professional. En el camp coral ha dirigit el Wiener Kammerchor en qualitat d'assistent, el Cor Anton Bruckner de Barcelona, el Cor de noies EXAUDIO, Choram Publico de Viena i el Cor Albada de l'agrupació Cor Madrigal.

En l'actualitat, director musical de la Jove Orquestra Simfònica de l'Anoia i la Simfònica Tekhné, el cor Contrapunto Vocale i la coral Ginesta.

En el camp operístic cal destacar les produccions de Il Trovatore i La Traviata amb la companyia Operavia de Viena durant les temporades 2017 i 2018 i les produccions de La Traviata, La Bohème i la Flauta Màgica al Palau de la Música Catalana.

Posada en escena
Jaume Villanueva

Jaume Villanueva

Llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, és director i autor teatral; actor, ajustador i director de doblatge; i director i guionista de ràdio i televisió. Debuta en la direcció el 1982 amb *Zoo Story*, d'Edward Albee, traduït per Terenci Moix. Aquest mateix any va guanyar el Premi Nacional Adrià Gual al millor projecte de direcció per *La desaparició de Wendy*, de Josep M. Benet i Jornet; protagonitzada per Martí Galindo i Loles León, un gran èxit de públic i crítica a Madrid i a Barcelona. Incapaç de plantejar qualsevol estratègia mercenària que el faci medrar, només dirigeix quan se sent íntimament implicat en les obres que l'apassionen. *Amor a mitges*, d'Allan Aikbourn; *El supervivent*, de Manuel Vázquez Montalbán; *La veu humana*, de Jean Cocteau; *Carpa Barcelona* (que dirigeix obligat per Mario Gas per a l'Olimpíada Cultural); *Tirant lo Blanc*; *1789, La Revolució*, per a Catalunya Ràdio, són algunes de les seves produccions més personals. El 2005, gràcies a la inoblidable amistat de J. Arias Velasco, funda Octubre Teatral, potser l'etapa més brillant de la seva controvertida carrera teatral. Con *Belisa*, de Federico G. Lorca, que el fa mereixedor de de la nominació com a millor director visitant per l'Association of Entertainment Critics of New York (ACE); després d'una aclamada gira nacional i una brillant temporada al Teatro Español, l'obra realitza una extensa gira internacional; cal destacar l'extraordinària acollida als teatres d'Estats Units i Mèxic, on va inaugurar el Festival Cervantino. *El llanto*, un altre Lorca representat en teatres tan emblemàtics com The Carnival de Miami, La Barraca de Lisboa, Teatre Poliorama de Barcelona, o Teatro Español de Madrid on va fer una brillant temporada; aclamat unànimement pel públic i la crítica internacional ha estat finalista als premis Max (2009 i 2010). *La Vampira del Raval* de Josep Arias Velasco amb música de Albert Guinovart, uns dels espectacles més estimats pel públic de Barcelona, va obtenir cinc Premis Butaca y un Max a la millor composició musical. *Romance de Curro el Palmo*, concebut a partir de la cançó de Serrat; *retrat de la Barcelona xarnega* immigrant és el seu espectacle més inusual: estrenat al Festival Grec de Barcelona, amb Nacho Blanco, Quiqui Morente i Antonio Canales, considerat, entre els experts, un dels millors musicals flamencs de tots els temps, tanca, per ara, el periple Octubre Teatral. Torna a la realitat amb *Abans de l'estrena*, que escriu a petició de Ferran Rañé; malgrat l'extraordinària acollida aconseguida a Vic Ciutat Cultural on s'estrena, passa totalment desapercebuda al públic de a Barcelona, la seva ciutat. Fundador de Òpera Popular de Barcelona, gràcies a Cristina Raventós, en l'actualitat posa òperes en escena amb total felicitat.

Direcció musical
Concertino
Quim Térmens

ORQUESTRA DE CAMBRA TERRASSA 48

Fundada en la seva forma i filosofia actuals l'any 2000, el conjunt ha donat un gran impuls i difusió de la música per a formació d'orquestra de cordes amb uns programes que combinen una gran investigació i proximitat.

L'OCT48 està dirigida des del violí per Quim Térmens, músic sabadellenc que rep la seva primera formació violinística de la mà d'Ofèlia Rodrigo i posteriorment estudia amb el violinista i mestre Gonçal Comellas amb qui es forma musicalment i realitza els seus estudis superiors. Ha rebut també classes magistrals dels violinistes Arkadi Futer i Michel Barta. És premiat, entre d'altres, amb el Primer Premi de les Arts (apartat de música del sgl XX, Premi Xavier Montsalvatge) atorgat per la Generalitat de Catalunya. En els seus anys de trajectòria ha impulsat la difusió i coneixement d'obres escrites per a cordes sent en l'actualitat un referent en aquest camp.

Ha estat membre de l'Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana i de l'Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Actualment realitza el seu treball més cambrístic en el projecte Arcattia amb concerts per tot el país i Costa Rica i ha estat guardonat, entre d'altres, amb el premi Xavier Montsalvatge. Autor de diversos espectacles infantils com Popoff, un compositor despistat, Els quadres de Hartmann, Històries de Tumbuktú, El botó de Haendel i Telemann i la història d'en Quixot; és autor també de diverses composicions per a orquestres de corda d'estudiants.

En el terreny pedagògic s'ha format amb personalitats com Sheila Nelson, Vaartan Manoogian i Mimi Zweig i és autor de diversos espectacles infantils. Desenvolupa la seva tasca docent al Conservatori de Música de Vic com a mestre de violí i director de les seves orquestres de corda i ha estat convidat en xerrades sobre pedagogia, jurat de concursos instrumentals i de cambra, director de trobades d'orquestres juvenils i com a mestre de violí al Curs Internacional de Música Principat d'Andorra. Actualment també és el director artístic del Festival BBVA de Música Religiosa de Vic.

Mestre del cor
Miquel Villalba

Miquel Villalba

Nascut el 1996 a Vilafranca del Penedès, inicià els estudis musicals a l'escola Clau de Sons de la mateixa vila, els amplià a l'IEA Oriol Martorell de la mà de mestres com Mireia Datzira (piano) o Daniel Antolí (harmonia i anàlisi) ha cursat els estudis superiors de música a l'ESMUC en l'especialitat de Direcció de cor i orquestra amb els mestres Johan Duijck i Salvador Brotons. Allà va ser impulsor de l'Ensemble de música contemporània de la pròpia escola. Ha mantingut la formació pianística amb els mestres Adolf Pla (piano) i Joan Grimalt (reducció d'orquestra), i posteriorment ha culminat els estudis amb el Màster de Lied Victòria dels Àngels, també a l'ESMUC, sota el mestratge de Francisco Poyato, Assumpta Mateu, Josep Surinyac i Carmen Santamaría.

El seu rol especialista és el de pianista d'assaig en produccions d'òpera (destacant la participació en projectes socials al Gran Teatre del Liceu o d'òpera contemporània amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana) o corals (destacant la producció de la Missa en Si de Bach el 2022 amb el Balthasar Neumann Chor o diverses produccions amb el Cor Bruckner Barcelona i el Cor Zógora). També ha centrat l'atenció en la música de cambra, especialment la vocal, i realitza recitals lírics amb diversos cantants, com Marina Torra, Neus Llorens o Maria Jurado, així com de piano a quatre mans amb el pianista Gerard Morató. Dirigeix el Cor DaCapo de Tarragona i exerceix de director adjunt a l'Agrupació Polifònica de Vilafranca.

Enriqueix la seva activitat musical amb música moderna i espectacles interdisciplinaris. A destacar la composició d'arranjaments corals pel grup Tarta Relena, en el marc del Festival Sónar, la interpretació de teclats amb el grup de rock Moratones, l'espectacle de lied/teatre "Un mapa del cos" amb la soprano Marina Torra i l'artista visual Mariona Ríos i la peça de dansa/pintura "Pig-ment" amb la companyia Siroll.

Figurinista, vestuari i atrezzo
Montse Miralles

Montse Miralles

Actriz de formación, ha trabajado habitualmente en teatro, televisión, cine y doblaje. También como docente y directora de diferentes espectáculos, principalmente musicales y óperas.

Ha compaginado su trabajo de actriz con su colaboración como diseñadora y responsable de vestuario de la empresa familiar Rafató Teatre.

Ha estudiado con Carlo Gandolfo, John Strasberg, James de Paul, Dominique de Fazio, Bob MacAndrew, Eduardo Daulte.

Dicción y verso con: Esteve Polls y Salvador Oliva. Técnica Meisner con Javier Galito-Cava. Master de Cámara (Luis Gimeno, Carlos Manzanares, Carmen Utrilla y Laura Caballero)

Voz, canto y música en el Conservatori del Liceu, Alfons Miró, Lúdia González, Hellen Gallagher, Paul Farrington (Voice Craft), Cristine Aidaire (Met. Linklater), Coralina Colom.

En el teatro la hemos visto en Testigo de cargo (Teatre del Raval), El sueño de una noche de San Juan (Nau Ivanow), El apunte del Señor Esteve (T. Romea), El violinista en el tejado, (Madrid y Barcelona) La dama enamorada (T. Lliure) En la ardiente oscuridad, (México, Israel, Madrid, Barcelona), Bajo el bosque lácteo, El aumento, (Grec y Teatreneu), Ram de Mar, (TNC), El abanico de Lady Windermere (TNC).

En el cine y la televisión: Herederos de la tierra, Tros, Acacias 38, Cuéntame,, Como si fuera ayer, Cites, Pulseras rojas, Operación Malaya, La que se avecina, Hospital Central, Porca Miseria, Vent del Pla, De moda, Transfuga, La Mary, Laberinto de sombras, Maki Navaja, La Moños, De profesión API, Todo falso, Prêt a porter, Usted juzga, El apunte del señor Esteve, El grito de las mujeres, El bigote de Babel, Una historia particular, El planeta imaginario, El Doctor Caparrós, Secta siniestra, Inclinación sexual al desnudo, Perros callejeros II, Los sueños húmedos de Patricia, Jugando a papás, Los bingueros, En qué lío me han metido.

Actriz, directora y adaptadora de diálogos en doblaje. También ha puesto voz a cuentos y anuncios publicitarios.

Violetta Valery
Núria Vilà

Núria Vilà, soprano, neix a Barcelona. Grau Superior al Conservatori Superior de Música del Liceu amb les màximes qualificacions amb Carmen Bustamante. Ha cantat en les produccions del Gran Teatre del Liceu de Barcelona com Cendrillon de Massenet (Segon Esperit), Carmen de Bizet (Frasquita), Ariadne auf Naxos d'Strauss (Echo) i Norma de Bellini (Clotilde). Recentment ha cantat La Bohème en el Cairo Opera House amb el rol de Musetta i a l'Òpera de Fuerteventura com a Mimì. Ha cantat altres rols com Nabucco de Verdi (Anna), La Flauta Màgica de Mozart (Primera Dama, Pamina), Le Nozze di Figaro de Mozart (Susanna), Don Giovanni (Donna Anna), Così fan tutte (Fiordiligi), L'Elisir d'amore de Donizetti (Adina) i ha sigut Violetta Valéry a la Traviata de Verdi, en produccions del Palau de la Música, Fundació Òpera Catalunya y Euroclassics a Mallorca. En el camp de l'oratori, concert i simfònic ha cantat la Novena Sinfonia de Beethoven, el Gloria i Magnificat de Vivaldi, La Missa Brevis en F de J. Haydn, Somni d'una nit d'estiu de F. Mendelssohn, El Messies de Guinovart i amb l'Ensemble de l'Orquesta de Cadaqués ha fet concerts a l'Auditorio Nacional de Madrid i a l'Auditorio de Zaragoza amb música de Robert Gerhard i Xavier Montsalvatge. Ha treballat amb mestres com Josep Pons, Víctor Pablo Pérez, Andrew Davis, Jaime Martín, Domingo Hindoyan, Roberto Gianola, Xavier Puig, Rubén Gimeno o James Ross, entre d'altres. Primer premi de cant en el 14è Concurs de Cant Josep Miravent i Magrans. Segon premi en el 6è Concurs Internacional Germans Pla Ciutat de Balaguer i en el IX Festival de Músics Joves de Catalunya.

Alfredo
Eduardo Ituarte

Eduardo Ituarte Realitza els seus estudis al Conservatori Nacional "Carlos López Buchardo" de Buenos Aires amb el tenor Guido de Kehrig. Ha ofert recitals en escenaris com el Saló Daurat del Teatre Colón de Buenos Aires, el Vaixell Escola "Fragata Sarmiento", així com en diversos teatres d'Argentina. Fa el seu debut a ABAO a La Bohème de Puccini interpretant des de llavors rols en òperes com La Sonnambula, Il Trovatore, Ernani, Don Carlo, Tristan e Isolda, Nabucco, La Traviata, Un giorno di regno, Vespri Siciliani, Giovanna d'Arco, Rigoletto, Turandot, Attila, Roberto Devereux o Manon Lescaut, sent també la cobertura del protagonista, Gregory Kunde. Treballa la seva tècnica i interpretació amb el mestre Jaume Aragall en diverses classes magistrals. Interpretant aquests papers ha compartit elenc amb cantants com Juan Diego Flórez, Leo Nucci, José Bros, María José Siri, María Guleghina o Fiorenza Cedolins. A més, ha estat dirigit pels mestres Riccardo Frizza, Alberto Zedda, Francesco Ivan Ciampa, Massimo Zanetti o Yves Abel.

Giorgio Germont
Xavier Vilalta

Xavier Vilalta. Començo a estudiar el grau elemental de cant al conservatori de Granollers el grau mig al conservatori de Vilaseca i el superior al conservatori del Liceu. Actualment faig classes magistrals amb Carlos Chausson. He cantat els papers de Sharples a Madama Butterfly, Escamillo a Carmen, Einsenstein a Die Fledermaus, Germont a La Traviata, el Conte di Luna a Il Trovatore, Marcello a La Bohème, Silvio a Pagliacci i Belcore a L'Elisir d'Amore.. He cantat entre d'altres al Gran Teatre del Liceu, el Palau de la Música i a teatres d'Igualada, Granollers, Vic, Mataró, Barcelona, San Sebastián, Vitória, Santiago de Compostela, Manresa y Castelló.

Flora Berboix
Anaïs Masllorens

Anaïs Masllorens, mezzosoprano, ha format part la passada temporada de la Manon de Massenet al Gran Teatre del Liceu, sota la batuta de Marc Minkowski. Anteriorment, i al mateix Teatre del Liceu, ho va fer amb Ariadne auf Naxos (21/22) i L'enigma di Lea (18/19). Destaquen entre les òperes i els teatres on ha cantat: Carmen amb la companyia de l'Amistat i la Petita Co. Lírica de Barcelona, Moses und Aron al Teatro Real de Madrid, Rigoletto al Kursaal de San Sebastián, Hänsel und Gretel al Palau de la Música de València, Cavalleria rusticana a l'auditori de St Cugat, La fille du régiment a Andorra, El rey que rabió al Teatre Principal de València i La Canterina al Teatro Arriaga de Bilbao. Anaïs Masllorens formà part del Petit Liceu amb les òperes infantils La ventafocs i Cosí «fun» tutte, i dels Tallers pedagògics del Teatro Real amb L'enfant et les sortilèges. Ha treballat sota la batuta de mestres com J. Pons, L. Koenigs, E. García-Asensio, D. García, D. Puntos, E. Colomer, P. Mielgo, etc... Compagina la seva passió per l'òpera amb l'oratori i el Lied. Nascuda a Barcelona, és llicenciada en art dramàtic musical per l'Institut del Teatre, on estudià cant amb D. Aldea, i més tard amb A. L. Chova a València. Ha rebut Master class de J. Aragall, M. Caballé, S. Radvanovsky, i K. Widmer, entre d'altres.

Gastone de Letorières
Adrià Mas

Adrià Mas es forma en art dramàtic al Col·legi del teatre de Barcelona. Graduat en el Conservatori superior de Liceu de Barcelona en cant líric amb la soprano Elena Copons.

Com a experiència professional cal destacar: La Petite Messe Solennelle de Rossini, La Missa de la Coronació de Mozart, La Traviata, amb el rol de Gastone, Suite of Myself de Raquel García Tomás, que s'estrenà a L'Auditori de Barcelona i la missa Harmonimesse de F. J. Haydn, que es presentà al Festival d'òpera de Vila-real, etc.

Actualment, segueix el seu perfeccionament amb el mestre Eduard Giménez i la pianista Marta Pujol.

Barone Doupfol
Jordi Ferrer.

Jordi Ferrer, Baríton, nascut a Barcelona l'any 1989. Graduat al Conservatori Superior del Liceu, va finalitzar els seus estudis amb el baix-baríton Carlos Chausson. Ha rebut lliçons de mestres de prestigi com Nelly Miricioiu i Alessandro Corbelli. Actualment segueix fent formació de perfeccionament amb els mestres Carlos Chausson i Marta Pujol. És membre de la formació vocal "Quintet Momentum" amb qui treballa regularment i membre de diversos cors. Com a membre del cor de les òperes de la Fundació Òpera de Catalunya, ha interpretat petits rols durant les últimes temporades i també a debutat el rol de Dancairo de l'òpera Carmen al Palau de la Música Catalana.

Annina (cameriera)
Sara Gràcia

Sara Gràcia. Professora de cant i piano, va completar el seu Grau Superior de cant líric al Conservatori de Música de Puerto Rico. Va obtenir un Màster en interpretació vocal de música clàssica i contemporània al Conservatori Superior del Liceu i un Postgrau en Formació Musical al Conservatori Superior del Liceu. Ha interpretat els rols de Tercera Dama a La Flauta Màgica de Mozart, Emilia a Otello de Verdi (com a suplent), Hata a La Núvia Venuda de Smetana, Contessa Rossina D'Almaviva a Les Noces de Fígaro de Mozart (com a suplent), Floria Tosca a Tosca de Puccini (com a suplent) i Anita a West Side Story de Bernstein.

Dottore Grenvil
German Casetti

German Casetti. Baix. Va estudiar llicenciatura en guitarra i cant a la UNR fins al 4t any, perfeccionant-se posteriorment amb mestres de cant líric d'Amèrica Llatina i Europa. Durant la seva etapa a Amèrica Llatina, des del 1989 fins al 2002, ha actuat en cors i com a solista en produccions d'Argentina, Uruguai, Xile, Brasil i Veneçuela. Ja a Europa, a partir del 2002, és un referent de diverses companyies a Espanya, Itàlia i França, on s'ha desenvolupat com a corista i solista també en importants zarzuelas i concerts amb orquestres. Entre les seves òperes més representatives figuren La Traviata, Carmen, La Flauta Màgica, La Bohème, Turandot, Il Trovatore, Tosca, Cavalleria Rusticana, Otello.

Marchese d'Obigny
Danil Sayfullin

Danil Sayfullin, baix, va néixer a Rússia en 1982. Establert a Barcelona des de 2000. Es va llicenciar en el Conservatori del Liceu Superior.

Al mateix temps estudiava la tècnica vocal amb la professora Svetlana Nesterenko a Moscou.

En 2018 va debutar en l'Òpera de Sabadell amb el paper d'Il Gran Inquisitore (Don Carlo, G. Verdi).

Des de 2018 és solista

TENORS

JOSE LUIS GONZÁLEZ
GUISEPPE
José Luis González

ALBERT VALERO
Albert Valero

JACOB RIFÀ
Jacob Rifà

EDUARDO TUT
Alejandro Tut

JOSÉ CABRERO
José Cabrero

BAIXOS

ARIEL SERAS
DOMESTICO
Ariel Seras

RAÜL BLANGUINO
Raül Blanguino

RODRIGO AGUILAR
Rodrigo Aguilar

XAVIER CASADEMONT
Xavier Casademont

JUAN CARLOS LATRE
Juan Carlos Latre

SOPRANOS

Ana Yanini

Ayelén Seras

Vanessa Villanueva

Marie Laure Butty

Alba Martínez Nieto

MEZZOSOPRANOS

Maria Batlle

Marta Mateu

Carmen Berenguel

Grissel Rubio

Nadia Ruseva

BALLET

Kevin Donaire
Coreografia

Adam Olivares

Alfredo Crespo

Aisha Zafri

Izan Campos

Ballarina clàssic
Dolça Gallego

EQUIP ARTÍSTIC I TÈCNIC

Assistent de direcció
Pau Sintes

Caracterització
Laura Liñán

Caracterització
Mary Cortés

Regidoria
Carlos Andres Díaz

Regidoria
Juliana Tauber

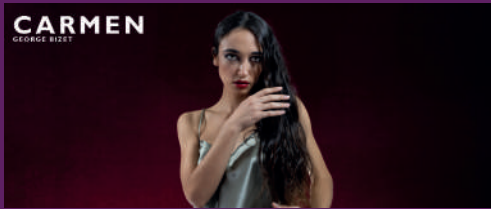
Vestuari i utileria
Anais Roca

Vestuari i utileria
Enric Boixadera

PROPERAMENT

una producció de

24-05-2024 - 20h

15-06-2024 - 20h

24-06-2024 - 19h
17-08-2024 - 20h
7-09-2024 - 20h

27-07-2024 - 20h

02-11-2024 - 20h

ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

amb el suport de

